

Gabriella Costescu
ZODIA LAVANDEI

Cu sprijinul
COPYRO

Dedic această carte surorilor mele dragi:

Daniela-Maria Hermann

Angela-Manuela Fundiur

Georgeta-Mina Wagner

Gabriella Costescu
ZODIA LAVANDEI

EDITURA VATRA VECHÉ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Costescu, Gabriella

**Zodia lavandei, Gabriella Costescu - Târgu-Mureș: Editura
Vatra veche, 2023**

1. Băciuț, Nicolae (ed.)

2. Buciuman, Ion (Pref.)

ISBN 978-606-9014-13-2

821.135.1

Coperta de Nicolae Băciuț

**Editura Vatra veche
Târgu-Mureș, str. Ilie Munteanu nr. 29**

Apărut 2023

Copyright© Gabriella Costescu 2023

Toate drepturile rezervate

Tehnoredactare Sergiu Paul Băciuț

Format 16/ 61x86, coli tipo 19,5

PREFAȚĂ

Zodia lavandei: anotimpul profund al creației

Gabriella Monica Costescu stă să „nască” a șaptea carte de poezie pentru care este în căutarea numelui de botoz. Niciunul nu ar fi fost mai potrivit decât ZODIA LAVANDEI, pentru o mie de motive bine întemeiate. Voi enumera mai jos doar câteva dintre argumentele care se impun de la sine pentru a susține teza enunțată mai sus.

Zodia lavandei este perioada de maximă strălucire a soarelui, din a cărui lumină generoasă, fotosinteza sufletului poetei transformă energia primară în materia mistică a poeziei. Așa se explică florilegiul de fosfor diafan care conferă poeziilor din acest volum puterea de a transmite viață și bunăstare sufletească cititorului avizat sau chiar începător.

„Lavanda land” este teritoriul sacru în care corola de minuni a lumii prinde contur și se revarsă asemenea unei arteziene peste trecătorii grăbiți sau peste căutătorii porniți să cutreiere lumea în aflarea mărgăritarului de mare preț al lirismului ardelean, așa cum numai Gabriella știe să-l promoveze și să-l apere de impostorii îngâmfăți și prădătorii fără bun simț și fără țară.

„Lavandia” este un fel de țară a minunilor în care Alice, creatoarea de serviciu, descoperă șiragul de mărgăritare prin care începe să se lege între ele sensurile lucrurilor, sau ușa întredeschisă a șifonierului prin care avem acces la Narnia cuvintelor încărcate de pasiune și culoare, sau mai precis, de nuanțe pline de farmec.

Lanul de lavandă are aroma aducătoare de pace și împăcare în tot timpul anului, dar când îi vine sorocul, în vremea florilor de vară, ca o mireasă mistică ce este, Gabriella încarcă cu ambră și nectar hectarul de frumusețe mov-deschis, Graal vindecător înclinat spre accesul lucrătoarelor din stup,

să-și poată purta pe aripi sacii de nectar, acasă la ele unde se plămădește mierea poeziei fără termen de valabilitate.

Zodia lavandei este creuzetul în care poeta își topește cremenea deșertului din proximitate, pentru a cristaliza sticla colorată a vitraliilor cu care va filtra lumina în nava principală a catedralei sufletului acestui volum. Când intrăm în acest spațiu sacru, ne va întâmpina cu șoptele orgii, instrument cosmic al armoniei și încântării. Fiecare poezie, un alt portativ de pe care se poate cânta oda fiecărui vers.

Zodia lavandei este anotimpul fast al creației. Acesta este timpul în care sufletul are discernământul astral să poată alege firele de urzeală și băteală pentru covorul fermecat cu care poeta ne va duce departe și aproape, în timp real, să putem vedea lumea la ea acasă, mistuită de dorul trecutului, de fervoarea prezentului și speranța unui viitor mai blând de cum ni-l prevestesc tabloidele de știri.

Zodia lavandei este evul luminii despletite în culorile curcubeului pentru a proteja lumea cuprinsă între cele două brațe diafane, de suspinele celor de lângă ușa mormântului și de bocetul târziu al butonului nuclear. Sub această cupolă să nu mai fie nici copii ai nimănu, nici bătrâni părăsiți de ai lor, nici suflete sfâșiate de o eventuală nouă eră glaciară a ne iubirii și ruinei.

Ion Buciuman

GABRIELLA COSTESCU

Biografie

M-am născut în 10 martie 1965, la Sighișoara, cel mai frumos burg medieval al Ardealului. Aici am urmat școala gimnazială și am finalizat studiile la Liceul „Mircea Eliade”, cu diplomă de bacalaureat.

Vatra mea este la Sighișoara, aici am fost educată, am mers la biserică, am copilărit și locuiesc. Aici l-am născut pe fiul meu Paul Cristian, aici cunosc fiecare drum, pădurea, aici visez și creez.

Activitate culturală:

- Președinte fondator al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, din anul 2011
- Redactor șef al revistei „Creneluri Sighișorene” din 2012
- Redactor la revista „Cadran – jurnal mureșean”, redactor-șef Nicolae Băciuț
- Redactor la revista „Apollon”, fondator George Călin, editor Societatea Culturală „Apollon” România.
- 2019, Membru de Onoare a Societății Culturale „Apollon” – România.
- 2018, Membru UZPR – filiala Mureș-Harghita.
- 2011, Membru fondator a Cenaclului „Fractali”, București.

Cărți publicate:

- 2021 – „Creneluri Sighișorene 10” – coordonator antologie, editura „Vatra veche”
- 2020 – „Același Rai” – editura „Vatra veche”
- 2019 – „Toamna iubirilor mele” – editura „Vatra veche”
- 2018 – „Românul s-a născut poet” – coordonator antologie – editura „Vatra veche”
- 2017 – „Epistolar Albastru-Roz” – „Libris Editorial” Brașov

- 2013 – „În numele busuiocului – In the name of the basil” poezii bilingve editura „Reverberate Books Publishing House, London, UK”
- 2010 – „Lacrima de liliac” editura „Vatra veche” Tg.-Mureș.
- 2004 – „Ofrande inocente”, editura „Graphica” Brașov, coautori: Ana Munteanu Drăghici și Adriana Dandu – prima antologie mureșeană de poezie religioasă.

Iarna macilor

Scrisoare de acasă

Mai hălăduie Toamna
prin cetatea noastră,
roadele târzii, așteaptă la gura sobei
să le coacem.

Dovleci dulci, merele zemoase,
Pergamutele din perii încărcăți.
Împletim ghirlande din cătină,
pe care mai târziu
le fierbem în ceai.
Merișorul și sâmburii de floarea-soarelui
așteaptă în panere să ne îndestuleze.

Să știi... că pe aleea castanilor,
pașii târșiți ai îndrăgostiților
se aud tot mai surd...
Tardiv burează prin ceața dimineții
sau prin umbra de lăsat a serii
câte-o serenadă.

Mama te așteaptă
croșetând de zor ciorapi și mănuși,
pentru iarna ce se anunță aspră.
Mai treci și tu pe-acasă...
la un ceai cu scortîșoară și lămâie.

Aur pe cer, apele cer

Puteam să fiu doar a ta
dar m-ai pierdut ca pe o ploaie.
Genele aurii din spatele soarelui
sunt primul apus astral
conex cu sufletul și lutul.

Din timpul scurs,
ca o lumină plină de tihnă
salba lunii, ca visul genunii,
înșiră sclipirea
oglindită în apele cerului
neschimbător.

Stinsă patimă

Vântul smintit iar mi-a răvășit
culoarea curcubeului
în pletele rebele.
Adevărul mi-a turnat nisip
în ochii
deveniți clepsidra iubirii,
ca luciul apei.

Lumina mă poartă ca un vals
pe forma fiecărui pas,
atingere clar febrilă.

Simt cu pielea ta arămie,
arsura soarelui cât o păpădie,
cu mirosul verii coapte

pâlpâire în neantul lacrimii,
lumi pierdute în dansul luminii
noi..., în stinsă patimă.

Gelozia

Câmpul filistin de luptă
al rațiunii oarbe de umbre,
criogenizează teatral
muzica sufletului.

Iubirea nu poate crește
din încrâncenare,
cum apa nu poate ieși
din piatră seacă.

Iubirea nu poate fi clonată,
nici sufletul nu se împarte
între ură și tandrețe.
Iubirea există sau nu.

Realitate înstrăinată

Sărutul nu e prețios
dacă rujul e scump.
În clarobscurul neliniștii
nu trebuie să știi matematică,
să recunoști capetele pătrate
și mintea-n dungă.

Numai din curaj poți aduce ofrande
prietene cu ispășirea...
Voluptatea și parfumul
lasă dâre de lăcomie lascivă.

Lumina clipelor coclitate
nu e roz.
M-am neîndrăgostit
de pericolul letal
al iubirii mințite, ascunse...
Învăț deziluzia letargică.

Simfonie

2020, Anul Beethoven

Clapele timpului
ard în solfegii
acuarela naturii sacre,
ce limpezește ochiul în transă.

Simfoniile cascadelor,
erup din lumina bethoviană,
ca din graiul sufletului,
neînțeleasa plutire.

Culori de ivoriu
ca verdele crud
expandat în visul celest,
menuet pe viersul mierlei.
Jubilare zilnică a iubirii
în note ce-o slăvesc.

Toate viorile vor iubi
pentru tine,
fiece flaut va ciripi faimos.
În crângul bethovian
„Oda bucuriei” nu le va ajunge
celor care iubesc melodios,
viersul duios.

30. 06. 2020 - Neumarkt

Andante

Cântă ceva în inima mea
din vârful degetelor pe o pianină
dansează pleiade prin univers,
iau pana și scriu nota lină.

A fost odată..,
Poate ca niciodată...

Dacă vrei în povestirea mea,
neatins de nimeni
măcar cu privirea,
învață dansul!
Eu scriu nemurirea.

Porți

Am scrijelit în lemnul porții
fiecare așteptare,
de când poarta era brad
și hălăduiam prin păduri.

Tu, mai dibaci
când vroiai să mă-mpaci
sărutai lemnul
cu penelul sfințit,
mângâind, vindecând, fiecare locșor
scrijelind cu altă culoare.

Când bătrân, bradul nostru
s-a întins la pământ,
l-ai adus chiar în prag.

Ai cioplit, ai pictat,
tot ce noi am iubit,
tot ce eu la-nceput
așteptând,
numai am scrijelit.

Rai

Căutând Raiul în mătasea dimineții,
am găsit aurul pierdut al soarelui
pe câmpia cu maci
din jarul verii.

Maci timizi, înfocați,
ca după sărutarea iubitului...
Pătimași, delicați în ferice lumină
au chemat florile fânului...
Și-am dansat nebunește
în clipa măreață.
Cu minunea pe față
am găsit, am găsit,
RAI.

Lacrima, către Zâmbet

- Te invidiez pentru cât ești de fericit!
- Taci! știi de câte ori ascund durerea ta?
Mi-am adunat bucuriile,
am scăzut tristețile,
trag linie sub minuni
și mi-a dat total:
speranță, iubire,
Dumnezeu.

Să învățăm să ne bucurăm,
dacă am uitat!

Fructul oprit

Eu vreau puțin din seara aceasta,
Tu vrei puțin din ziua albă,
dar cum le contopim pe toate
dacă n-ai timp și nici aripă?

Timpul mușcă din tine
ca din fructul oprit,
iar tu vrei să degust și eu.
Mi-am luat timp destul
să îl împart cu tine.
Nu mă ascunde de lume...
N-are ea atâtea fructe
să le degustăm pe toate.

Sâmburele e la mine,
din el pornește rădăcina.
Iubirea ne așteaptă înfășată
în seva sufletului.
La ce bun fructul oprit?

Corul mut

Iubitule...

Muza are lacul înghețat
cheia sol s-a risipit pe mare,
oglundind pe cer
plutirea lină
cu penaj imaculat.

Se ridică în stol
fâlfâind aripi îngerești
ce ating zenitul.
Corul lebedelor
alunecă maiestuos
pe fundalul celest...
în cântec feeric
ascultat cu inima ta
de inima mea
ferice.

Vino, iubituie,
să ne unim inimile.

Ler

Aripile zăpezii
se zbat sub cerul iernii
poleind cu fulgi strălucitori
zarea înghețată
albastru de albă
nuntind minuni celeste.

Culeg de pe cer
luceferi de culoarea gutuii
stelele-ngheață
sub troiene de vis.

Le așez podoabă
în caierul luminii...
Din taina iubirii
curg lacrimi ca fulgii
ce așteaptă minunea.

Crăiesele iernii
primenesc Leru-i Ler

O carte și-un ceai

Te aștept la gura sobei
cu o carte și-un ceai
să-ți recit în necuvinte
poezia iubirii.

Obrazul meu așteaptă
umărul tău
dar., cum timpul nu-ți aparține,
împarți cu mine risipirea lui.
Conturul brațelor tale
rămase-nlănțuite de aseară
în fiorul iubirii,
ard în visul meu
de mucava.

Urma pasului tău dus-întors
prin nisipul umed
spre casă,
înfioară aerul cu miros de lămâiță.

Dă-mi Timpul tău
din care mereu te întorci.

Primăvara de poveste

Sub piatra râului
s-a rostogolit primăvara.
Acolo stă taina izvorului
cu șipotul repejor în aval.
Lin aduce cântecul munților
pe tărâmul poveștilor.
Miresmele florilor văii
scaldă în abur
copacii bătrâni, scorburoși.
Din adâncul pământului,
șipotul izvorului
cu aur cu tot, murmură
ca dintr-o harfă celestă...

Vântul... flaut fermecat
plutește peste lumina crudă, limpede.
Caii fătului frumos
și-au pierdut potcoavele norocului
prin bulboanele reci, cristaline;
îmi văd chipul în apa săgetată
de sulia soarelui;
feerică lume
din lut frământă
farmecul primăverii...
peste castel.

Oglinda lacrimii

A iscălit Iubirea pentru mine
pe inima ta dureros de străină...
Se clintește muntele pășind
pe cărarea făcută de mine,
spre țărmul privirilor tale albastre,
dăruindu-ți zâmbetul și lacrima.

Tu nu ai puterea Dorului,
nu ți-e sete,
de aceea nu lovești stânca.
Mă preschimb în zare
poate vezi lumina...
Dansez cu suspinul
poate-ți înflorește sufletul plâns.

În pustiul pieptului tău
acum poți vedea oglinda lacrimii,
poți simți iarba nestrivită sub talpă.

Ostenită

Într-o primăvară ostenită
cineva mi-a cerut mândria...
Pierdută în gânduri,
am văzut soarele
cum privește de dincolo de munți
spre lume.
Întunericul nopții s-a spart de lumină
întâlnind pojarul răsăritului;

mai am făclia de la tine
pentru visurile sfărâmate
să pot căuta Timpul
împlinirilor promise...

N-am uitat să zâmbesc,
mai păstrez mireasma florilor.
În inima mea aleargă cai nebuni,
iar limba mea, știe ce crede inima...
Că lumea va fi a noastră.

Ecce

Enigmaticul sonar celest
jupiterian de albastru,
își trimite pe cărarea camuflată
din univers,
tactile energii colorate.
Pretutindeni și nicăieri
se rupe liniștea,
vrând să oprească giganticul timp
în ecluze de inimi vestale.

Hlamida timpului trecut
e aruncată peste ceruri.
De neunde, apare lebăda aurie
cu corole stelare la gât.
Și-a uitat cântecul...
avant de murir. (fr)

Pâine și circ

„Panem et circenses”
Mănușa a fost aruncată!
Arena urlă bezmetică
într-un hohot decadent
ce limitează permanent prostia.

Călare doar pe situație,
în mijlocul arenei,
se joacă hochei,
cu „ochiul banului”
fără miros.
Puterea tentată aclamă
în schimbul sordidelor promisiuni,
derizorii spectacole...

Karamazovii dacă s-ar trezi,
ar schimba ispita pâinii, pe
„Parabola marelui Inchizitor”
și ar accepta duelul.
„Quo vadis?” orbis (unde mergi lume?)
Realitatea ne ține captivi
„A priori” de Dumnezeu.
„Ecce homo” plimbat de la Ana la Caiafa
de eminențe cenușii,
care, au inventat peste noapte „dura lex”...

Că trăim în țara lui Papură-Vodă
știm de mult...
„Grosso modo” trăim marele „fiasco”
cu „pâine și circ”.

Grăunțe de vis

S-a abătut peste toamnă
o boare de taină.
O plasă de stele a coborât
peste lanuri pustii,
cortina de ceață
s-a ridicat dintre neguri
și-a burat
cuiburi goale de lăstuni
și grauri târzii.

S-a întunecat oglinda apelor,
ca într-o vadră veche.
Un braț de fântână stingher,
scârțâind, mai dă semne
că au trecut într-o liniște caldă, sacră,
furia ruginii ce mușcă din piept.

Sarmisegetuza

Ninge peste Sarmisegetuza!
Cușmele de zăpadă ale dacilor
coborâte din cer
peste cerdacul ars de timp,
veghează gerul iernii
peste ruina tăcutului templu.

Răsună bucium peste Grădiștea Muntelui,
a rugăciune peste templul
închinării noastre zalmoxiene.

Umbrele dacilor cu bărbi pădurelnice
se alungesc peste Soarele de Andezit
ca în oglinda soarelui cu dinți.
Imaginar, țurțurii cristalini
se topesc
sub cerceveaua timpului.
Șuieră uitarea
în stindardul lupului alb,
iar trecutul
îmi amintește de noi,
dacia liberi.

Căușul palmei

Te aștept pe drumul
ce duce la fântână
acolo unde ți-ai făcut palmele căuș
să-mi ostoiești însetarea.
Apă vie, oglindă și unduire,
țâșnire de lacrimă curată.

Hai!
Prinde-mă de mână
să ascultăm susurul iubirii
care e vie
ca apa fântânilor...,
clară, curată.

Decembrie

După lacrima plecării
sufletul mi-a devenit... Decembrie.
După ce ne-a căzut cuibul din Cer,
se mai ridică doar aburul suspinului
în crucea timpului.

Nu se aprinde niciun foc...
Iubirea cu aripa frântă
nu mai atinge zarea,
cerul ochilor tăi
nu se mai pierde
în lacul seninului meu.
Ce trist...
Puteam să fiu
nemurirea ta.

Dans...

Dacă tu ai înțelege iubirea,
mi-ai cunoaște inima!
Te tot alung și te tot chem
dar vii mereu ca o sărbătoare.

Privirile tale durute spun
povestea lacrimii nestăvilite,
a suspinelor amare.

Simt atingerea mâinilor tale
pe fiecare petală de lumină
ca răvășirea vântului lin
ce-mi aduce nesperatul alin.

Inima mea cântă,
dar ce să fac?
Dacă nu-i auzi muzica,
nici nu poți dansa.

Lacrima

Te-ai purtat ca un laș,
ai trădat, ai mințit
și-ai pus zilnic la coș,
ce era de iubit...

Dacă lacrima mi-e martoră
ție nu-ți e de ajuns?
Fără aripile mele
din sânul zorilor
te vei înălța mai sus?

Arzi inimă!
Mistuirea ta dezleagă multe.
La urechea surdă
și inima-mpietrită
glasul nu mai ajunge.
A devenit iubirea ta
ca deșertul.
Totul se ascunde,
totul tace,
soarele seamănă
cu o perlă argintie
cu un fitil stins
și-o dâră de fum.

Riga

Ca să fii rege
Ai nevoie de cufere-nvechite
De robe largi sclipitoare...
Ca să fluieri,
n-ai nevoie de nimic.

Destinul livezii

Soarta și puterea
sunt ca o livadă.
Toți îi vor
roadele
de aceea
lovesc pomii.

Răvașul înțelepciunii

Înțelepciunea scrisă pe răvaș
așterne drumul spre liniște...
N-aș fi crezut că ești
ușa fără cheie,
sau cișmeaua secată,
grădina mea de trandafiri
transformată-n deșert.

Răvașul cu înțelepciunea
m-a luminat
devenind Modigliani
„Când am să-ți cunosc sufletul
Îți voi picta ochii.”

Ora apusului auriu

Te-am prins de mână
și te-am adus în lumină
să vezi cât de bine e
să dansăm, să zâmbim,
să ne ocrotim,
împletindu-ne cu viața.

Pojghița de întuneric
pe care pășeai nesigur,
s-a transformat
în gingășia luminii primite.
Barba ta ca mierea
sclipea la atingerea frunții mele
încoronată cu mirare.
În surdină susură lin o șoptă...
Lumina trebuie auzită,
vocea trebuie văzută.

Suntem ființe cu veselie stranie,
tulburătoare, gata de atac, în apă și foc,
hipnotică taină, în jocul realist
tulburat de accente stranii.

Simt că te pierzi undeva
maladiv și obscur.
Plutește crunt în zbor
pasărea amară a amintirii.

Se deșiră lumea
la ora apusului auriu.

Fată verde

Zâmbesc ochilor tăi
pentru că văd
în oglinda lor,
brazii.

Aud susurul apei
din șoaptele tale
și vântul respiră
odată cu taina inimii
ce bate chemând
la Vecernie
toate păsările pădurii.

Ce taină!
Măria Sa, natura!
Drumul ne duce
și nu știm c-am ajuns.
Lumina se pierde
prin pletele tale,
inele înfășurate șamanic
în cuvinte șoptite:
„Fată... fată verde
cu părul pădure”.

Oglinda

De câte ori am zâmbit,
am văzut în ochii tăi
chipul meu.
Inutilă nevoia altei oglinzi.

De câte ori am râs împreună,
hohoteala spărgea zările!
De neconceput alt ecou.

De câte ori am avut încredere
în instinctul tău de a-mi întinde mâna,
sprijinul a fost sigur,
inutil să cer altcuiva ajutor.

Toate acestea s-au oglindit
undeva mai sus de cer
acolo unde a ajuns
rugăciunea mea de mulțumire.
Inutil să nu cred
că mi-a fost dăruită
atâta frumusețe.

Nuanțe ruginii

Diafană, colorată
în toate ruginiile nuanțe
calcă blând, târșindu-și trena
Printre aleile de castani.

Inima mea a devenit Octombrie
în toamna care mi-a adus iubire.

Trăim adevărat iubirea iluzorie
făcându-ne din ea
sacră psaltire.
Poamele livezilor
au izul liliacului târziu
semn că toamna,
rămâne mult în Ardeal

Iarna macilor

Am de gând să hibernez
până înfloresc macii...
Purpuriu precum cerul la răsărit,
candelă aprinsă înfiptă-n lujerul crud,
îmi acoperă anotimpul
ce încă miroase a iarnă.

Nu mă ivesc!
Aerul arde a frig,
cerul opac vuisse senil,
iar tăcerea dimineților
vine de la păsări...

Nimic., niciun cirip
nicio hârjoană de gâze răzlețe
aerul e aburit,
totu-i sleit...
Măcar inima ta să palpite
purpurie de dor, stâmpărată.
Așteaptă-mă cu buchete de maci,
catifelate petale înfocate.

Țurțurii gerului

Iubitule, țurțurii gerului
ciorchini în copacii livezii,
parcă sunt floarea salcâmului
de acum două anotimpuri.

Fantomatic peisaj...
sărbătoare hibernală
în liniștea medievală.

Zgribulina, mierla cu rochie lungă,
zdrențuită,
cu tivul de nea dantelată,
țopăie ca după bal
pe gheața străvezie.

Mă ghemuiesc pisicește pe terasă
rușinată de pândă, mirată!
Uitând de gerul
ce-mi lipește genele
suple somnoroase.
Zgribulina țopăie
patru trepte spre marchiză.

Abia atunci te zăresc.
Cu degetul pe buze...
șșșșt...
Ascult octavă cu octavă
cirip, cirip, cip
e timpul salcâmlor sub ger.

Flăcări în ploi

Aș vrea să uit flacăra vie
ce-a ars zăpezile-n îmbrățișare,
dar primăvara dintâi
a-nfocat-o-n cireși
pe umerii trudiți ai crengilor ude,
anotimpuri în ploi.

Aș vrea să te chem seara
când stele puzderii
stau degeaba pe cer.
Tu alege oricare,
ți le ofer!

Pune-le nume, cum mă numeai
stigă-le... cum mă strigai
când în veghe, cu gândul m-atingeai
plămădind alt fior ce-ar putea
fulgera în granit.

Mi-e toamnă de tine

Toamna și-a pieptănat plopul devreme
devenind pensule sure,
pe care,
le înmoaie în apusul norilor
să picteze auriu
ca Dumnezeu

Tu privești melancolic
repetându-mi
că ai mai văzut această toamnă
în anii trecuți!

Ce mirare că ai descoperit
ceea ce eu păstrez demult.
Înțelegi acum de ce,
mi-e toamnă de tine?

Eclipsă la Echinocțiu

Haita de lupi a cerului
vânează soarele
să-l devoreze
în cercul de foc astral.
Sulița vikingilor arde cerul,
se aud tobe din Vanuatu,
Vishnu zeul indic
aruncă sabia
în lupta astrilor.

Durere roșie în Israel
la Sărbătoarea Corturilor
și la Purim.
În Tibet, peste Gange,
călugării se bucură.
Maurii șoptesc înfricați
despre astre înghițite.
Grecii, fericiți,
vorbesc despre
astre fermecate.

Iată!
A fost eliberată
Primăvara la Echinocțiu.

Regal

Original, edenic, iubesc regal
cu dăruirea simțurilor mele toate!
Mândria mi-a rămas la ușă
ca niște papuci uzați
iar eu, goală de orgolii
am luat de mână Iubirea.

Mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap,
iar celalată pe inimă...
(așa pățești dacă iubești)
cu mintea, inima și trupul!

Cuvintele?
„La început a fost Cuvântul”
iubirea o-nțeleg fără cuvinte,
când ele nu sunt de ajuns.
Ard și strălucesc,
ating și mă topesc,
simt doar că iubesc.

Despre sufletul tău

Am citit despre sufletul tău
într-o lacrimă.
Sărată durere!
Ochii tăi verzi ca pădurea,
s-au întristat
de veștejirea
care îți dă târcoale
ca o toamnă.

Dar eu,
eu n-o s-o las;
îți trimit o rază
din soarele meu
să găsești cărarea
spre iubire.

Mă mir...

Mă mir de lacrima mea...
Curge de dragul tău.
Pietre celeste
aleargă după visele mele
Lăsând o dâra meteorică
pe cerul
descoperit târziu.

Ce lumină dansează pentru noi?
Aurora boreală!
Ești cerul meu
creat din privirile albastre
ce alunecă tandru
dar sălbatic
în îmbrățișarea dăruită.

Sacrul sărut sfințește iubirea.
Ce legendă?
Care poveste?
E vis real.

Dialog despre dragoste Lil & Tul

Lil: „Scurmă tăcerea în piept la mine.
Nebună de iubire
vorbește numai liniștea”

Tul: „Nu am destule cuvinte
nu atâtea câte ai vrea tu”

Lil: „Percep numai șoapte neînțelese
parcă aștepți ceva
ori... ai găsit dragostea?”

Tul: „Unii o găsesc.”
Se încântă.
Se opresc în fața zidului plângerii.
Se resemnează și încremenesc.
Statuile nu mai vorbesc.
Ele sunt
doar o amintire perenă sub vânturi,
centuri, soare și ploi.
Noi doi.

Îngăduința Primăverii

Un singur mac
a-mprejmuit grădina...
„Somnișor” firav carmin, însângerat...
Ce Rai mă leagă de-nflorire!

S-a așezat liniștea
identitară cu lumina
prin fereastra primăverii.

Din ceruri,
tainic au coborât,
ca la o șezătoare,
toate trilurile, fluturii de ivoriu,
în focul petalelor...
ca iubirea.
Ochii mei prea mirați,
pașii mei prea timizi,
urmăresc poteca verdelui crud
ce vibrează unduit de boare.
Pot eu să nu iubesc
cântecul de harfă
în corzile acestea sublime de vis?

Ecoul din tăcerea Balanței

Plouă în hohote
trăgând înapoi anotimpul.
Culoarea timpului topit
s-aude în dimineața despletită.

Ochii tăi au culoarea lavandei
iar lumina din ortografia zâmbetului
are conturul înfloririi pe ram.

Mi-ai lăsat clipa de eternitate
la poarta tăcerii.

... ascund cu greu
ecoul din tăcerea
balanței.

Portativ

Sar notele pe portativ
în ciripit și fâlfâit de primăvară.
Aud cum dă colțul ierbii
și cum plesnesc mugurii grăbiți.

Am scăpat de arsura degerăturii
călcând pe trena iernii – zdreanță.
Alerg peste dealuri
cu tine în suflet
să alegem arcușul pentru vioara
din templul primăverii
și să zumzăim sărutările,
să pișcăm corzile vântului
sub bărbia viei.

Via! Ah via toamnei târzii
de care mi-e dor...
Din rodul căreia mușcai cu nesaț
și mă îmbătați cu iubire.

Cântă-mi cu parfumul
din toate florile nedăruite.

Cascada primăverii

Năvăleşte primăvara
în cascade cu lumină
după ce-a cules din vara trecută
bobul iubirii,
înspicat cu albastrul
ochilor tăi de Cer.

Cununa iubirii înflorată
așezată pe inima mea,
respiră a rugăciune.

Am băut din căușul palmei tale
izvorul iubirii.
Apă dulce cu lumina zîmbetelor,
ca lacrima mea la împlinirea trăirii.

Te iubesc așa cum primăvara
iubește mântuirea colțului de iarbă,
izbăvire pentru viață nouă.

Vino cu flori în privire,
cu vântul răzleț în brațe,
cu albastrul în privire.

Fii pentru mine
cascada primăverii.

Ramuri

Iubite, ne-au crescut ramuri spre cer.
Din rădăcina iubirii și lacrimi de dor,
vor face din nou mugurii rod,
iar bucuria din ramuri,
fie dansul din noi.

Se aude un tril, se arată iar luna
Gândul meu despre noi,
e ca întotdeauna.
Poate tu ai uitat,
dar e martoră seara,
pașii noștri pe străzi
și-n ecouri chemarea.

Minte-mă

Minte-mă frumos
și zâmbește
să nu mă doară zâmbetul
ca tăișul secerei
crezând că e luna.

Minte-mă că lacrima e ploaie,
să nu mă ude doar până la piele,
să mă ude-n suflet,
crezând că e sinceritate.

Minte-mă adevărat,
gustă-mă, atinge-mă.
Să cred în minciună cu adevărat
pentru că vine de la tine
tu, cel drag mie.

Îmi vine bine dragostea ta

Mai am de cutreierat anotimpuri,
mai am de cântat în poezie
cu note înalte ca țipătul păsărilor
ce țâșnesc speriate din luminișuri,
filfâind aripile spre lumină.

Asta-s eu.
Spune-mi dacă simți
pielea catifelată a vântului
și atingerea adierilor foșnitoare...
dacă te stârnesc
înbrăcată în iubire.

Respiră cu mine,
atinge ca mine,
dispari în cântece cu mine
ca în lucrurile sfinte.
Așa vei simți că îmi vine bine
dragostea ta.

Lăpușna

Am evadat într-o idilă
unde brazii muntelui
tresar spre lumină.
Îmbrățișarea crengilor
cu văzduhul
îl apropie pe Dumnezeu
de lutul vorbitor,
de poezie.

Suflet și lumină,
bucurie și cântec,
rugăciune și închinare.
Chipuri pline de strălucire
în sărbătoarea Maicii,
care mai veghează încă
pruncii din noi.

Sunt

Sunt amprenta degetelor tale
pe firele florilor
rupte-n dimineață,
sunt pecetea buzelor tale
pe sărutul sufletului.

Sunt arcul sprâncenelor tale
în curcubeul promis
și oxigenul respirației tale
care mă umple de viață
ca-ntr-o lumină virgină.

Răsar din retina ta
dioptriile renașterii.
Ohhh!
M-ai îndrăgostit,
căutându-mă.

Luna

Luna și-a pus cercei de smarald
dar... parcă... ar fi ochii tăi.
În jur, eșarfă de stele.
Sunt gândurile mele
răvășite de mâna ta.

Puzderia peste boltă
cântă cu glasul tău,
și toată lumina
mi-o trimiți de pe deal.

Coboară,
să mă cuibăresc
în sufletul toamnei tale
acolo unde mi-ai pregătit
locșorul știut numai de tine.
Și toate astea...
în ziua botezului meu.

De aceea, totul voi scrie aici!
Semnat cu numele meu.

Mulțămire

Și mi-ar ajunge un coltuc de pită,
ulcica ochi... cu apă și un ciripit,
hohotind în vara asta aciuită
pe un colț de Rai și-un asfințit.

Caut...

Dorul de tine
îmi sfâșie singurătatea.
Scriu sufletului tău,
tulburat nemilos de nelumină.

Se nasc râuri din ochii mei
și țin în palmă
văpaia mângâierii tale.
Caut sipetul anotimpurilor
să păstrez acolo
vântul toamnei,
floarea verii și restul...

Să-ți dăruiesc ție toate acestea
și speranța!
Speranța pe care nu vrei s-o cunoști!

Nu te teme de lumină.
Deschide ochii sufletului
pentru frumos.

Crizanteme

Flori cu pletele scurte
rebele, enigmatice,
în noianul frunzelor
aruncate de toamnă
cu miros amăru
de iubire pierdută.

Rămâne doar
ce e netrecător.

Verde...

Am dat liniștea mea
pe lacrimile tale
de nefericire.
Curgeau ca stelele căzătoare
și se prindeau în părul meu.
Te-am învățat să câști
altceva decât știai tu:
„Frumoasă-i vecina noastră”.

M-ai mutat în sufletul tău...
Am părul verde
din pricina ochilor tăi
ca pădurea.

Vei mai plânge
de dor
după liniștea mea

CĂDEREA ÎN PRIMĂVARĂ

Zodia lavandei

– Ca într-un lan de bine și frumos,
În zodia lavandei mă descos
Să-mi fluier doru-n fluierul de os
Și să-mi adăp căluțul cam nervos.

Iar dacă zilele-s cu susu-n jos
În zodia lavandei, bucuros
Le-ntorc pe față jocul cu folos
Să nu-mi mai fie veacul nebulos.

– Ca într-un ev albastru aurit
În zodia lavandei priponit,
Aștept să sune buciumul de seară
Peste fântâna-mi lină de fecioară,

Să-mi vină zburătorul solitar
Și ciutura să-și umple iar și iar...
În lanul de lavandă stau la pândă
Cu inima-nsetată și flămândă

Pân-o veni luceafărul de seară,
Cu pâinea-i aburindă de secară,
Să mă așez la masa lui îndată
Și să-i ascult cuminte-nfiorată

Povestea de iubire necurmată.
În care vrea să mă cuprindă
Așa cum mi-a tăiat în grindă
Un semn discret pe când lipseam de-acasă

Și-o scară de mătase pe terasă,
Să pot fugi când nimeni nu mă lasă,
La balul lui să fiu cenușăreasă
În zodia lavandei lui, mireasă.

Moara părăsită

Jgheab din lemn uscat de moară
Numai vântul te-nfioară
Seara când mai hodinește,
Ploaia-n scocuri șiroiște

Piatră seacă ne-nvârtită
Zaci în moara părăsită
Peste veacuri pomenită
Doar de cei fără ursită

Lemn și piatră țărănească
Dumnezeu vă hodihnească!
Sub cetina brazilor verzi,
Lumina să nu ți-o pierzi

Mi-e anotimp

Mi-este toamnă de tine
De iubirea ce vine,
Târâind prin ponoare
Ruginii frunzare

Care cântă duios
Cu un glas preafrumos
Care cântă-n surdină
Răsărit în lumină.

Fărâma din ierni

Galeș te privesc, de când lumea
Din pricina ta, lumea mea e așa!
Aș mai vrea un ceai și o carte
Și-o fărâma din ierni, dac-ai avea

Cântă iarna vuind de departe
Din pustiu, viforind, arde frig
De privirile tale am parte
Din tăcere din nou să te strig

Floare de lilie

În șiragul mov din salbă
Floarea de lilie albă
Șade mândră,-nfiorată
De-o mireasmă parfumată

Și se-aude în surdină
Cântecul de mandolină,
Ce tresare în buchetul
Care a primit sonetul

Srenada primăverii,
Din glasul privighetorii,
Îmi aduce pe chip soare
Cu dor de-o îmbrățișare.

Verzi catapetesme

Ca timpul alunec
Prin clorofila verii,
Fără să mai judec
Ce parfum au teii

Corola din cireși,
Salba salcânilor,
Tu o înțelegeși...
Zbor al păsărilor

Părăsindu-și cuiburi
Pentru-n cor în crâng.
Puii, doar cât ciucuri
Periindu-și fulgul

Tot albastru-i lacul,
Crângul cu mirese,
Presară-n tot locul
Verzi catapetesme.

Nu mai încap

Nu mai încap și eu în brațele tale
Au deja forma altor trupuri lascive,
Purtând o miroază seacă, letală,
Neluminând. Declarație tardivă.

Nu mă atragi cu privirile golite
De tot ce înseamnă vorbitul în șoaptă...
Aud bătând tare în inima-ți durută,
Ce-a-mbătrânit tot ce-i sfânt! Viața ta toată.

Din țara cu fiorduri

Îți amintești?
Căci rareori se-ntâmplă,
să vină un basm în viața ta,
iar tu, să n-ai habar
că viața poate fi, și-așa!

Erai înfometat...
Am rupt inima mea
și-am împărțit cu tine.
Spuneai că ești îndestulat
doar cu iubirea mea...

„Ești înțeleaptă
... ai mai zis.
Alta nu e ca tine.
Nu te-aș schimba cu nimenea,
cu tine,-aș face dar din dar
căci am trăit amar!”

Cât e de-atunci?
Dar mai contează?
Minciuni vei înghiți amar
cu noduri...
Inima, eu am împărțit cu drag!
Dar pentru lacrimi,
o batistă îți aduc
din țara cu fiorduri.

Koserow-Germania

Pragul tăcerii

Ca o umbră a ta
Pe pragul tăcerii,
Mă preling undeva...
La marginea serii

Tu, străin, ai uitat
Mierea scursă-n lumini
Avid n-ai căutat
Să te lepezi de vini

Din păcate, nu-i har
Dacă dragoste nu-i,
Nici nu poate fi un dar...,
O bătaie de cui

Umbra piere-n lumini
Chiar de ești umbra mea
Ochii tăi cei senini,
Plâng de dragostea mea

Umbre

Luna ți se-arată goală
Ca o feerie mută,
Poți, un cântecel sihastru
Să-i trimiți din alăută.

De s-a contopit cu umbra-ți
Va urma mereu cărarea,
Iar clepsidra de lumină
Aștepta-va înserarea

Să vă căutați pe urme
Lacrima în rune sfinte,
Scrijelite-n timpul sacru
Al iubirii mai fierbinte.

Luna cioplită

Când e noaptea fără nori
Mai cioplesc un colț de lună
Să ți-l las în prag pe-o frunză,
Ziua, pe la cântători

Să nu-l calci în prag de zi
N-am ciuntit luna degeaba,
Nu-i cărbune rece, draga,
E alt fel de-a iubi!

Inimă ce bați în piatră
Făr' să ai dorul de vatră
De ce nu bați într-o floare
Să ai grai de plai cu soare?

Măreție

Mi-au pierit celelalte cuvinte
Cuprind în iriși de cristal „Nu-mă-uita”
Graal strălucitor cu cele sfinte,
Ating sfios acum cu dreapta mea.

Înmiresmată rugă peste frescă,
Colaj de pioșenie pe fețe sfinte,
Dau templului ardoarea cea firească,
Iluminând în rugă „drag Părinte”

Pe ziduri sacre scrijelit în fugă
Mesajul rugăciunii și al mulțumirii,
Pentru talantul înmulțit cu trudă
Penel muiat în lacrima iubirii.

Florile fânului

Când le-ai cules, cum le-ai ales?
Cum le-ai așezat în gastră?
Chiar la mândra la fereastră,
Vântul le-a dansat pe toate

Vezi, nu pot fi supărate
Nu au nici frunzele triste,
Mândre sunt, parcă-s artiste
Și se vor îmbrățișate

Vine câmpul mai aproape
Cu fuior de ceață-n șoapte
În cântecul cucului,
Mândră-i floarea fânului.

Nici sămânța nu-i pierdută
Fiindcă florile sunt rupte...
Rupte din câmpul iubirii
Sacru loc al amintirii.

Pe arpi de adiere
Dezlegi din culoare miere
Muză ești cu strai de noapte,
Hălădui pe câmp în șoapte.

Profeția toamnei

În lumea noastră a-nflorit mălinul
Iar toamna-și bate crengile la geam,
E anotimpul în care desenăm destinul,
Alegem simfonia culorilor din ram.

Din ochii tăi răsare dimineța
Iar din ai mei, petalele pe gene
Îmbrățișarea ta înviorează viața,
Când troienesc frunzariile alene.

Te țin cu sufletu-n îmbrățișare
În permanența lumii ancestrale,
Oriunde calci ne mai răsare-o floare,
Ți-aud ecoul vocii guturale.

Întomnată oglinda iubirii noastre
Ne-a desenat pe anotimp o profeție,
Să ne sorbim iubirea în fioruri tandre,
În toamnă să trăim o reverie.

Mulțumire

Și mi-ar ajunge un coltuc de pită
Ulcica ochi, cu apă și un ciripit,
Hohotind în vara asta aciuită
Pe un colț de rai și-un asfințit.

Soare crud arzând în focul verde
Te îngână Toamna mai devreme,
Uitând din azur să-și coboare,
Anotimpul uscat în rugină.

Mugurii târzii aprind amintirea
În lanul ce se leagănă alene,
Ca într-un scrânciob, gângurind
Ca graurii cu pene zburlite.

Bruma, ca roua diamantină
Alungă cocorii din cuiburi,
Sub cortina cerului divină,
Străbate lumina în stoluri

Mi-e dor

Aprinde-mă-ntr-o îmbrățișare
Să nu simt gerul iernii crude
Sara-i luminată-n felinare,
Pocnesc în vatră lemne ude

Cuprinde-mă la piept iubite
Mă desmiardă-n dulci cuvinte,
Mă topește într-o sărutare,
Legănând vise șoptite

Cuibăriți unul într-altul
Prinși în falduri crinoline,
Noaptea să-i sfidăm înaltul,
Mistuind ziua ce vine

Focu-n vatră cât mocnește
Mă cuprinde visătoare
În sărutul care dogorește,
Să-ți văd fața zâmbitoare

Cugetare

Nicio zi nu e mai bună decât alta
Dacă-n suflet nu topim zăpezi,
Nicio lacrimă nu schimbă soarta,
Dacă în iubire n-o să crezi

Niciun nor pe cer n-o să apară
Dacă soare vrei să strălucească,
Niciun gând plecat hai-hui pe seară
N-ar putea iubirea s-o oprească.

Nouă ceruri

Nouă ceruri nu-s de-ajuns
Să-ți vorbesc de fericire
Toate câte ți le-am spus
Nu-ncap în închipuire.

Toate stelele pe cer
N-au atâta nemurire,
Sunt ca lacrimi ce nu pier,
Sunt sfințite cu iubire

Numai tu nu ai habar,
Că ți s-a prescris destinul,
Că ai pus mâna pe har,
Că îți dăruiesc preaplinul.

Muza

Muza mi-a plecat hai-hui departe
În siberiene stepe fără suflet
Și-a uitat la mine într-o carte,
Fericirea și un tandru zâmbet

Dac-o vezi cumva la noi la poartă,
Spune-i că am pus lemne pe foc
Să-ncălzească amăgita-i soartă,
Spune-i... viața ei e-n acest loc

Stihuri

Te văd cum pleci...
Îmi place să te văd mergând,
Curgi ca izvorul rece
Ce-atinge susurul de prund

Îmi pare vântul...
Făcând cărare-n univers,
Ca unduirea pletei tale
O legănare-n tristul vers

Îmi dai lumina...
Care răsare-n veghea zării,
Care apune peste stihuri,
Când scriu canoanele răbdării

Te țin de mână...
Cum ține ramul poama dulce,
Din rădăcină până-n frunză
Numai iubirea mi te-aduce.

Bahică...

Timidă toamna scrijeleşte-n vară:
„Hai pleacă... pentru-a câta oară
Te rog să nu mai zăboveşti...
Căci am şi eu o tolbă cu poveşti!”

O fi nedrept să pun pălărioara
În cuiul asfinţitului când pleacă vara?
Drumeagul înspre luncă se înfundă,
Cu paşii ruginiţi de-a toamnei rugă.

S-au copt pe viţă bahicele boabe
Gustând cu poftă soarele îşi soarbe
Mustind ca lacrimile pe sub barbă,
Bobiţe ce s-au risipit prin iarbă.

Cânt şi alerg desculţă printre vii
Te strig ferice, chiui să îmi vii,
Marama diafană o desfac din plete
Să degustăm iubirea pe-ndelete.

Ireproșabil

N-am reproșat stelele căzătoare
Am vrut numai să știi, au căzut
Vorbeam cu fetele la șezătoare
Tristă că tu, deloc nu le-ai văzut...

Parc-ai fi unica mea zi, sau chinul,
Din nopțile trecute rebele
Ochii tăi furatu-mi-au seninul...
Îți voi scrie cu semne din stele.

În graba zorilor ce sting o noapte,
Adamica dorință din privirea dulce
Cu liniștea curbată-n tandre șoapte,
La tine-n brațe mă aduce.

Căderea în... primăvară

Am scris cu colțul inimii durute,
Sălbăticiind poteca înspre mare
Aghiasma lacrimii din călimară,
Mi se topește ca o lumânare.

Dragostea mea stă de veghe
Lângă neofilirea florii dăruite,
Am ceața lacrimilor pe retine
Ce se pleling... boboci de iasomie

Îmbraci iubirea cum vei vrea
În umbre sau lumini unduitoare,
Sau născocește lacrimi pentru ea
Perle, ivoriu, jad... ispititoare.

Visul

Am visat că erai un copac rămuros
Pe un munte deasupra norilor
Pentru mine, în ram ai creat drăgăstos,
Cuibul culcuș cu patima iubirilor.

Cu aripi deschise peste văzduh
Am poposit să îmi caut odihna,
Clorofila din ramuri parcă de duh,
Trilurea tandrețea, iubirea, lumina.

Tainic și sacru în cuibul culcuș,
Amândoi ne-am creat nemurirea
Cu zâmbetul cerului mai jucăuș,
Înălțarea ne-a-nrădăcinat iubirea.

Mai în jos printre crengile roase și gri,
Am zărit din văzduh, cuiburi goale
Vreascuri uscate, uitate, pustii,
S-au risipit dinspre munte spre vale.

Tu păstrează în verdele crud rămuros
Îmbrățișarea, tandrețea, lumina,
Cuibul de patimi îl fă mai frumos
Și-am să vin tot mereu cu iubirea.

Poem de dor

Și cred c-o să-ți mai fie dor
Să îmi auzi poemele cântate
Prin văi sub cerul fără nor,
Străină de-orice răutate

Ai râs de mine când iubeam
N-ai văzut lacrima sub geană...
De dor cum mâinile-mi frângeam,
Fără s-aștept vreo oblojeală

Dar pleacă tu, îmi ești străin
Căci mi-ai vărsat atâta fericire
Și-ai păgubit cu gând hain,
Lacrima sfântă de iubire

Vor trece anii peste noi,
Dar nu și peste o iubire sacră
Tardiv un orologiu va suna,
Dar, îți va curge lacrima... amară.

Tatăl nelegitim

Poate trist te-ai născut
Pe-o pășune cu flori,
Unde sfinții din cer
Nu te lasă să mori

Amintirile-n șoapte
Dorm pe cetină-n codrii,
Las trecutul în noapte,
De el nu m-apropii

Nu ai nume? Păcat!
Dacă vrei, ia-l pe-al meu
Nu-i deloc de-aruncat
Căci îl poartă și-un zeu

Nu ai chip, nici nu știi
Mama cum m-a numit
Și pribeag o să fii
Pentru cât ai mințit

Cineva mi-a șoptit
Că am Tată în cer,
Ce veghează-nsutit
De la El o să cer...

Îndrumare spre zări
Har, lumină, smerit,
Tu, păstrează-nțelegeri
Pentru care-ai fugit

Sunt pe drumul din viață
Toți mi-au spus „Aferim”
Tu, rămâi o paiată,
Tată nelegitim!

Albastru șters

Se stinge cerul, devine pustiu,
Iar anotimpurile-și fac bagajul
În depărtare arde focul viu
La porți, iubitele-și sărută dragul.

Tu ești departe și mă tem de tot
De zâmbete, lumină și credință,
Mă tem că.., să pășesc n-o să mai pot,
Mă tem chiar și de propria ființă.

Tot ce păstrez acum sunt așteptări,
Iar umbrele care îmi dau târcoale,
Nu-ți aparțin, sunt de la triste flori
Sunt sumbre, ca și mersul tău, agale.

Un asfințit

Mângâie-mă cu un asfințit iubite
Și o să-ți trimit un lan de maci,
Roșii în obraji de soarele fierbinte,
Ce apune peste lume dacă taci

De iubirea ți-e cât o neghină,
Strigă valurile-n câmp de maci
Spre apus îmi cântă în surdină
Tandru, chiar și-n somnul picurat

Maci firavi ce ard ca o făclie
Îți trimit un câmp spre mările de dor,
Dă-mi apusul care scade în pustie
Și sărutul tău cu inimă cu tot.

Aproape

Aproape le-am simțit parfumul
Căci le-ai cules cu mâna ta,
Dar stau acuma pe o pânză
Vorbind șoptit... „iubita mea!”

Aproape ți-am simțit parfumul
Când florile mi-ai dăruit,
De la fereastră priveam drumul
Gândindu-mă cum m-ai iubit.

Aproape ești, chiar când departe,
Tu pleci, dar te întorci în zori,
Vântul îmi tot șoptește-n plete
„Șoaptele lui sunt numai flori”.

Zori promise

Ai fi dorit să îți mai scriu,
Dar calc zăpada altui vis
La brațul lui nu e pustiu,
Iar zorile... mi le-a promis!

Spre seară iau pe umeri vara
Ca o manta înmiresmată,
Îmi prinde-n păr floarea ca para
Pe rochie, marea-nspumată.

Îmi desfrunzește linul somn
Podoabă vrednică din toamnă,
Pe văi cu iezere sub cerul domn
Genunchiul îmi sărută-n doară.

Când peste plânsul unui tei
Revarsă pentru mine visul,
Alerg și joc, sar peste Strei
De mă apucă paradisul.

Curcubeu

Curcubeu cu rădăcina
Chiar în curtea casei mele
Toamna și-a întins rugina
Peste câmpurile grele

Arcul ploii întârziate
Reazămă norii pe ceruri,
Păsările-s alungate,
Ridicând stoluri din ierburi

Blândă trenă are Toamna,
Vântul cald e ca mirarea,
Vin' acasă,-n prag e mama,
Ștergând lacrimi cu năframa.

Cineva...

Cineva aseară m-a numit „măiastră”
Și-am văzut în ochii lui tristețea,
Lacrima vieții floare în gلاstră
Depăna din sufletu-i povestea.

Cât de măiastră poate ascultarea
Să cuprindă sufletul ce arde?
Oare iubirea predestinată
L-a împins în viață să se piardă?

Cineva aseară voia mângâierea
Care grațios atinge stele,
Apropierea dulce ca mierea
Scoate iubirea din rele.

Cu măiestrie, calda-i privire
Am încercat să o înseninez
Însă durerea amară ca fierea
Mi-a spus că-l înstrăinez.

Care iubire alungă din fire
Tot ce adună în sufletul său,
Omul ce pierde fără de știre
Dragostea ca într-un hău.

Cândva

Când erau vremile vremuri,
Ruga mai urca la ceruri,
Mai era câte-o minune
Mai aveai și cui o spune.

Coceam câte-o pită mare,
Aprindeam și-o lumânare,
Umpleam stacana cu mustul
Care dădea vieții gustul.

Omul avea voba, vorbă,
Iar la drum punea în tolbă,
Cinstea, mila și iubirea
Așa nu își pierdea firea.

Hora era horă-n sate,
Se mânca pe săturate
Pită, ceapă și slănină,
Nu aveai cui băga vină.

Doru' mi-i de-așa bucate
Și de-un sac de sănătate,
Mândra-i mândră de iubire
Să deie în lume știre.

Sufletul către Trup

Te-am cărat după mine peste tot,
Dar n-ai ținut seama de mine.
Când îmbrățișai, eu n-aveam loc!
De aceea,
Sărutările îți erau fade și ipocrite...

Cu ochii râdeai înspre toți
Eu, lipseam din privire!
Erai tu, peste tot,
De aceea făceai totul
Trist, fără iubire!
Când ai tăi bucuroși
Etalau îndestularea,
Strigai, dansai cu ei,
Fără mine în bucuria dansului...

Acum, ce vrei?
Nu îți pot lua povara deznădejzii,
Nici ridurile opulenței...
Hidoșenia lacrimilor triste
Te-au părăsit
Între lut și Cuvânt.

N-ai crezut

N-ai crezut în mâna ce te-a mângâiat,
Nici în inima în care te-am purtat,
Nici în ochii negri ca de căprioară,
Nici în sufletul frânt, a mia oară!

Mâinile cu care mi te-am vindecat,
Inima cu care mereu te-am iertat,
Ochii ce în lacrimi mi-au jucat de dor
Sufletul în care, rănilile mă dor

Cireșul

De câte ori am furat
Gândind că n-oi fi prinsă
Parcă... furam sărutat
De cireșe... dorință nestinsă

Mâinile,-n verdele crengii
Prindeam ținându-mă tare,
Ne simțeam ca și regii
Sărutând... cireșe amare.

Soarele cu ochii de înger,
Ne păzea idila hoțeste
Salba făcută din boabele sânger,
O purtam hazlie, regește.

N-am plâns un bob de atunci
Cireșe nu mai gust deloc,
Ascult pianul dintre lunci,
Prin vară căutându-mi loc.

Fascinație în alb

Misterul, pretutundeni
De... mi-a pierit răbdarea
În codru nu e nimeni
Nu-ncape nici mirarea

Doar fantomatic parcă,
Aleargă inorogii
Porfiruri largi se cascadează
În sunetul luminii

Vin lebedele albe
Pe lacul de cleștar,
Crengile prind în salbe
Mister de alămar

Ca marea pasiunii,
Zăpada e fierbinte,
Îmi creionez iluzii
Și te aștept cuminte

Nuș' ce...

Gândul mi-e purtat pe aripi albe
Nuș' ce-aștept, dar poate e-n zadar,
Știu că-mi cântă parc-o melodie
Însă coarda e ciupită de amar.

Nuș' ce-mi pare și cum este cerul,
Umblu printr-o lume de nimic,
Ce îmi cheamă sau alungă dorul
Simt un proaspăt, însă doar unpic.

Nuș' ce vreau, dar caut prin iubire
Un ceva... o haină fără frig,
Poate-i poarta dinspre sihăstrie
Să mă plâng, să râd, să cânt, să strig?

Nuș' ce-o fi, dar ce o fi să fie,
Să-mi înalțe fruntea spre senin,
Păsările de la geam în liturghie
Să-mi alunge starea de pelin.

Aprins

Ai risipit macii pe câmpurile verii
Și-am auzit ciocârlia țâșnind spre lumină
În răzoare ard flori în culorile mierii,
Furnici și-alte gâze umblă ca pe velină.

Țes rochii-n petale, coronite de nalbă,
Diamante-n inelul de mac și bujori
Rubinie e seara, ca o magică salbă,
Ce arde-n apus, cald, lumini și flori.

Hai cu mine de mână să culegem verbină
Să fie de leac și de lacrimă DOR,
Zei coboară să cânte-n surdină
Despre florile tale pe frumosul răzor.

Tristețe

Când ai starea de tristețe
Nicio floare nu-nflorește,
Nu poți nici să dai binețe,
Totul parcă se-ofilește

Când rănită e și plânsă
Inima care iubește,
Liniștea e-n lume dusă,
Zâmbetul te părăsește

Are timpul ei tristețea,
Nici nu vrei să știi nimic,
Oare am trimis tandrețea
Unui suflet... cât de mic?

Ram de măr

Despre-un ram de măr domnesc
Doar am să vă povestesc
Despre înfloriri, miresme.
Păsări trilurind pricesne...

Iau de mână dimineța
Care îmi trăiește viața
Ce frumoasă va să fie,
Ca-ntr-o zi de poezie.

Floare albastră

Albastră, floare albastră,
Cântă cu mireasma ta
Dragostea mea patimașă
Cântă de NU-MĂ-UITA.

Floare rară din pășune
Unde calcă dorul meu,
Arde locul și topește
Ca o flacăra din seu.

Floare dragă din câmpie
Vântul și miresmele
Mi le-ncarcă de iubire,
Ca și Sânzienele.

Mândru-i la cules de floare
Vine mai pe înserat,
Nu-i lăsa brațele goale
Ca să-i dau un sărutat.

Poem iubitului

Coboară treptele chiliei mele
Jertfindu-ți timpul spre-a îmbrățișa,
Cu gândul pur și cu lumina crudă
Și pune mâna ta în mâna mea.

Și dă-mi făclia-n candela mai veche
De-atâta vis să luminez avid,
Sărutul tău pe mâini, fără pereche,
Pecete să îmi fie, dăruind.

Când soarele se-arată la chindie,
Doar ochii tăi felii de cer
M-or încânta în floră rozalie,
Vor lumina iubirea ce-ți ofer.

Aripile copilărie

Prin ce zăpezi alergi, copilărie,
Ce pagină de vise ai deschis?
În lumea mea cuprinsă-n feerie
Crezi c-am uitat ce-n suflet mi s-a prins?

În satul cu bunici, cu neuitarea,
Izvoarele mai curg în amintiri
Mi-e dor de casa lor și de cărarea,
Pe care-am mers înspre iubiri.

În satul lor, zidind eternitatea
Cu lacrima de dor și fericire,
Copilăria mi-a crescut și libertatea,
De a avea aripi spre izbăvire.

Flori de măr

Cu petale de mătase
Și pictate ca de vis
Florile deschid voioase
De pe creangă un surâs.

Amiroase-a primăvară
Gingaș vântul le sărută,
Le vorbește mai în taină
Cântă ca-ntr-o alăută.

Păsări gureșe se-așează
Printre florile-arătoase
Vor să treacă vara, toamna,
Să miroas-a mere coapte.

Lanul cu grâu

Când lipsești, se-ascunde toamna-n mine
Zdrobirea frunzelor sub talpă mă doare
Să aduc pădurea aproape îmi vine,
Cu aburii ceții cu tot în fuiuare.

Mai crește grâul și prin altă țară
Sfințesc la ei străinii miriștea.
Dar.., cât să fie pita de amară,
Tot e mai bună acasă-n țara ta.

Neumarkt

Scriitorul

Omul care ține pana
Și-i măiestru în cuvinte,
Are plină călimara
Între cele multe, sfinte,

Zâmbetele din durere
Le transformă nu-știu-cum,
Prețuind oricare vrere
Ca să nu devină fum.

Știe ce e detronarea,
Nu aleargă după fală,
Respectând numai valoarea
Adnotând viața reală.

Numai tu

De-ar adia vântul de primăvară
Florile de pentru mine-ar înflori,
De m-ar ploua cu drag ploaia de vară,
N-ar fi ca lacrima ce tu mi-ai dăru.

Pe cer de s-ar aprinde mii de stele
Și universul pentru mine de-ar dansa,
Ar fi ca stelele ce pe-ale mele gene,
Cu drag din sărutări mi-ai așeza.

De-ar ninge fulgii iernii în sclipire
Și iarna dacă mi s-ar dăru,
N-ar fi ca mâna ta ce cu iubire,
Atâtea ierni părul mi-ar împleti.

Și de-ar veni oricare sărbătoare,
Doar tu vei fi o sărbătoare-a mea
Pe lumea asta nici o-mbrățișare
N-ar fi așa ca-mbrățișarea ta.

Tânguire

De ce-ai ales să fii o amintire
Și nu ți-ai scris iubirea-ntr-o psaltire?
De ce te tângui de tăierea-n piatră,
Scriind tristeți în briza de cu seară?

Iar dacă aurul din seară moare,
Vei fi sculptat argilă gânditoare,
Vei fi lovit pe malul plin cu spini
Pentru c-ai renunțat să fii senin.

Peste ponor nu îți mai arcuieste
Vreun curcubeu ce lumea amăgește
Fiori nu vei simți de sub papuc,
Doar de vei deveni vulcan-izbuc.

Iubire în tăcere

Mă cuprinzi timid și în tăcere
Ochii tăi vorbesc, buzele tac
Și îmi pari o blândă mângâiere,
Cu absența vorbelor mă împac.

Mă atingi ca foșnetul de frunze
Ca și toamna ce mi-o lași pe ram,
Răsuflarea caldă-a unor buze
Și respir cât încă te mai am.

Noi pierduți în reverii tactile,
Suntem ca la început de timp,
Mâna mea te-atinge în neștire,
Gura ta mă face anotimp.

De-aș putea aprinde amintirea
Și să-mi fie jarul mai cuminte,
N-aș mai spune ce este iubirea,
N-ar mai fi nevoie de cuvinte.

Târziu noiembrie´

Ninge-ntr-un târziu noiembrie´
Fulguind ca puf pe gene,
Cu cristale columnare
Fin țesute, ca perdele.

Ca din basme e pe uliți,
Iar din coșuri parcă aburi
Topesc a ninsorii sulii,
Mistuind cântul de grauri.

Stau la geam ca o copilă
Pedepsită de-ncălțare,
Curge-o lacrimă umilă
Pentru vreo neascultare.

Tu mă strigi din fulguială
Întinzi brațe de iubire,
Eu, sărutului loială
Te visez prin fulgi, ca mire.

Umbra

Ne-am pierdut în codrii falnici
Lângă susur de pâraie
Ce sub brazii cei cucernici
Repezi curg, totuși... agale.

Umbra noastră pe cărare
Alintată e de soare
Codrul cu miros de cetini
Leagănă-se a mirare.

Tu mă prinzi de subțioară
Știu că nu ești doar o umbră,
Trupul tot mi se-nfioară
Cu sărutul de pe gură.

Nu ai înțeles

Tu poate nu ai înțeles că fără mine,
E ceață iar și nu poți respira,
Deși spuneai că unde ești nu-i bine,
Că toate lucrurile-s împotriva ta!

Nu ai vreun anotimp anume,
Nici rădăcini sau muguri timpurii,
Nu mori dar nici trăiești cu nume,
Să fii strigat din toamne ruginii.

Cu taina ta, eu voi pleca în lume
Nici vântului nu dau povara grea,
Ramura codrului s-ar face strune,
Cântând cu lacrimă în urma mea.

Buruieni de leac

Curcubeice flori
pătate de rouă,
aruncate pe retina cerului
încălzite de lumina soarelui,
răsfățate de boarea vântului,
încarcă bucuria vieții zbuciumate.

Transpar din ochiul artistului
în magicul penel muiat în anotimpuri,
buruieni de leac
fierte în sufletul tău,
cu aroma sărutului.

Hai! Prinde coama primăverii,
împletește-i toate înmuguririle
alearg-o desculță în dimineață...
Pune căpăstru vântului
să i se audă zurgălăii florilor
hăt departe...
Tu ascuți?
Iubirea se naște.

Nalbe roșii

Dacă aș suferi
Vindecare-ar veni
De am nalbe la gât
Și o rugă de sfânt.

Sau cusute-n cătrînță
Ca o veche dorință,
Ori cusute pe ie,
Însăilate în vrie

Aș putea plânge mult
Dacă nalba-n sărut,
Mi-ar purta amintirea
Dulce ca și psaltirea

Floare de catifea
Vezi de dragostea mea
Ești de leac și noroc,
Ții lumina pe loc

În culori sângerii
Pentru inimi pustii,
Ce te cată pe creste,
Sau maidane terestre

Când va ninge-ndesat
Flori de nalbă prin sat,
Ca o boare de aur
Dragului drag... faur.

E vina ta

E vina ta
că ți-au ajuns,
fărâme de la mesele plăcerii,
că invitată nu ai fost
decât la lacrima durerii.

Lumina te-a orbit cumplit
crezând în ora dezmierdării,
și-ai dat o fugă de moment,
acolo unde inima cânta chemării.

Ai stat de strajă viselor
ținând în mâini batista alinării,
e-nălțător, dar desuet,
chiar de transformi
mireasma-nlăcrimării.

Își mută cerul semnele de dor,
pământu-ascunde vorbele de șagă,
ești în oda tristă pentru un amor
Icar celebru în lumină vagă

CUPRINS

Ion Buciuman, PREFAȚĂ. Zodia lavandei: anotimpul profund al creației / 5

GABRIELLA COSTESCU. Biografie/ 7

IARNA MACILOR

Scrisoare de acasă/ 11

Aur pe cer, apele cer/ 12

Stinsă patimă/ 13

Gelozia/ 14

Realitate înstrăinată/ 15

Simfonie/ 16

Andante/ 17

Porți/ 18

Rai/ 19

Lacrima către zâmbet/ 20

Fructul oprit/ 21

Corul mut/ 22

Ler/ 23

O carte și-un ceai/ 24

Primăvara de poveste/ 25

Oglinda lacrimii/ 26

Ostenită/ 27

Ecce/ 28

Pâine și circ/ 29

Grăunțe de vis/ 30

Sarmisegetuza/ 31

Căușul palmei/ 32

Decembrie/ 33

Dans/ 34

Lacrima/ 35

Riga; Destinul livezii/ 36

Răvașul înțelepciunii/ 37
Ora apusului auriu/ 38
Fată verde/39
Oglinda/ 40
Nuanțe ruginii/ 41
Iarna macilor/ 42
Țurțurii gerului/ 43
Flăcări în ploi/ 44
Mi-e toamnă de tine/ 45
Eclipsă la Echinocțiu/ 46
Regal/ 47
Despre sufletul tău/ 48
Mă mir/ 49
Dialog despre dragoste/ 50
Îngăduința primăverii/ 51
Ecou din tăcerea Balanței/ 52
Portativ/ 53
Cascada primăverii/ 54
Ramuri/ 55
Minte-mă/ 56
Îmi vine bine dragostea ta/ 57
Lăpușna/ 58
Sunt/ 59
Luna/ 60
Mulțămire/ 61
Caut.../ 62
Crizanteme/ 63
Verde/ 64

CĂDEREA ÎN PRIMĂVARĂ

Zodia lavandei/ 67
Moara părăsită/ 68
Mi-e anotimp/ 69

Fărâma din ierni/ 70
Floare de lilie/ 71
Verzi catapetesme/ 72
Nu mai încap/ 73
Din țara cu fiorduri/ 74
Pragul tăcerii/ 75
Umbre/ 76
Luna cioplită/ 77
Măreție/ 78
Florile fânului/ 79
Profeția toamnei/ 80
Mulțumire/ 81
Mi-e dor/ 82
Cugetare/ 83
Nouă ceruri/ 84
Muza/ 85
Stihuri/ 86
Bahică/ 87
Ireproșabil/ 88
Căderea în primăvară/ 89
Visul/ 90
Poem de dor/ 91
Tatăl nelegitim/ 92
Albastru șters/ 93
Un asfințit/ 94
Aproape/ 95
Zori promise/ 96
Curcubeu/ 97
Cineva.../ 98
Cândva/ 99
Sufletul către trup/ 100
N-ai crezut/ 101
Cireșul/ 102
Fascinație în alb/ 103

Nuș' ce.../ 104
Aprins/ 105
Tristețe/ 106
Ram de măr/ 107
Floare albastră/ 108
Poem iubitului/ 109
Aripile copilărie/ 110
Flori de măr/ 111
Lanul de grâu/ 112
Scriitorul/ 113
Numai tu/ 114
Tânguire/ 115
Iubire în tăcere/ 116
Târziu noiembrie'/ 117
Umbra/ 118
Buruieni de leac/ 119
Nu ai înțeles/ 120
Nalbe roșii/ 121
E vina ta/ 122

GABRIELLA COSTESCU

ZODIA LAVANDEI

EDITURA VATRA VECE

Ca într-un lan de bine și frumos,
În zodia lavandei mă descos
Să-mi fluier doru-n fluierul de os
Și să-mi adăp căluțul cam nervos.
GABRIELLA COSTESCU